

2015

EDUCACIÓ

Amposta Km 0

Projecte d'intervenció
pedagògica i artística

ARTS

LO PATI

CENTRE D'ART
TERRES DE L'EBRE

**L'AULA
AL PATI**

INTERACCIONS
ENTRE
ART I EDUCACIÓ

COL·LABORATIU

TERRITORI

Amposta km. 0 neix a partir de la convocatòria PIPA 2014 per a projectes d'intervenció pedagògica i artística, convocada pel centre d'art Lo Pati en el marc del programa *L'Aula al Pati*. El projecte es va desenvolupar al llarg del 2015 entre Barcelona i Amposta. Aquest document és la memòria que recull part de l'experiència i el procés de treball i reflexió per part dels diferents participants. El projecte s'articulava a través de **pràctiques col·laboratives** i explorava les possibilitats de **creació comunitària** des d'on allò pedagògic s'obria més enllà de l'àmbit acadèmic o intel·lectual i la participació esdevenia un acte d'empoderament i autoria. S'adreçava a persones de qualsevol edat en situació d'atur o de **precarietat laboral** i a persones interessades en explorar processos creatius de treball per enfortir la comunitat, idear propostes d'**autoocupació** i formes **alternatives** de pensar el món laboral. Finalment, el projecte va suposar un espai alliberat des d'on atendre problemàtiques i temes que, en certa manera, han esdevingut tabú en la nostra societat, com ho són els diners, l'**atur**, la fragilitat i que difícilment troben espais de discussió íntims i sincers des d'on expressar-se i reconvertir-se en altres **possibilitats**. Els debats no es van donar des d'un posicionament intel·lectual, sinó des dels cosos en joc de totes aquelles que hi vàrem participar; la majoria dones, provinents de l'àmbit artístic, forasteres. Des d'aquesta vivència, vam parlar del centre d'art i la **relació** amb el territori, del teixit associatiu de les **Terres de l'Ebre**, la feina, les ocupacions, els afectes, el temps i els horaris, les capacitats, les categories, les renúncies, els èxits, les ideologies, els sistemes salarials i econòmics, l'opressió, l'autonomia, les maneres de viure, les rutes subjectives...

NOTA MENTAL 1: no engegar projectes col·laboratius sense tenir l'acord del col·lectiu amb qui es vol treballar per avançat, si no és que es tracta de projectes a llarg termini.

Què passa quan dues artistes visuals vinculades al món de l'educació decideixen engegar un projecte col·laboratiu amb un col·lectiu de presència estadística elevada però físicament invisible? Com accedir a un col·lectiu que no té representació i potser no en vol tenir?

NOTA MENTAL 2: engegar projectes col·laboratius a ciutats desconegudes i allunyades, el primer obstacle

Malgrat que la Mercè, una de les responsables del projecte, prové de les Terres de l'Ebre, viu i treballa des de fa anys a Barcelona. La Judit, l'altra meitat de l'equip, desconeix completament el tarannà i idiosincràcies de la zona. Per tant, cap de les dues sabia prou bé quines eren les xarxes socials i culturals d'Amposta, la ciutat on havíem de dur a terme el projecte, pel que aquest espai de comprendre es donava simultàniament a l'aplicació d'estratègies de presentació i difusió del projecte com si ens trobéssim a Barcelona.

Resultat? Molt poca resposta. Passats cinc mesos encara no havíem aconseguit conformar el grup amb el qual volíem treballar. No sabíem amb qui contactar. Però, fos com fos, les insitucions amb les que finalment vam contactar, no ens coneixien, no responien als nostres correus o responen amb evasives. Tampoc semblava que entenguéssim ben bé de què anava el projecte. Algunes ens creien la competència.

Benvolgut/da,

Som la Judit i la Mercè, artistes visuals guanyadores de la convocatòria **Pipa 2014**, organitzada dins del programa "L'Aula al pati" del **Centre d'Art Lo Pati** (Amposta). Estem cercant persones que puguin estar interessades a participar en el projecte anomenat "Amposta km.0", les línies del qual us esbossem a continuació.

El projecte pretén promoure l'**associació** de persones que vulguin generar opcions econòmiques i de caire col·laboratiu, per tal d'impulsar la seva autoorganització i agenciament. Volem fer especial incís en arribar a les **persones que es troben en situació d'atur** i que els està costant i /o no poden accedir al mercat de treball. Actualment, estem tractant de conformar un grup de 10 persones com a màxim, **de qualsevol franja d'edat laboral**. L'activitat s'iniciarà a partir de la proposta d'organització i gestió següents:

A través de diverses trobades els **dissabtes** durant els mesos d'**abril a juny**, treballarem formes visuals de narrar la pròpia identitat, les rutes subjectives i el que sorgeixi fruit de la interacció i la incorporació de mecanismes relacionals propis de la pràctica artística contemporània en el procés. El grup anirà elaborant un projecte d'interès per a tots i totes que adoptarà diferents formalitzacions finals exposades o presentades (si s'escau) a diferents espais de les Terres de l'Ebre.

Pensem que pel caràcter d'obra social de la vostra delegació, és probable que tingueu coneixement de persones que podrien estar interessades a participar. Podeu contactar-nos o sol·licitar-nos informació més detallada responent a aquest mateix missatge o trucant als nostres telèfons.

Salutacions cordials i gràcies per anticipat,

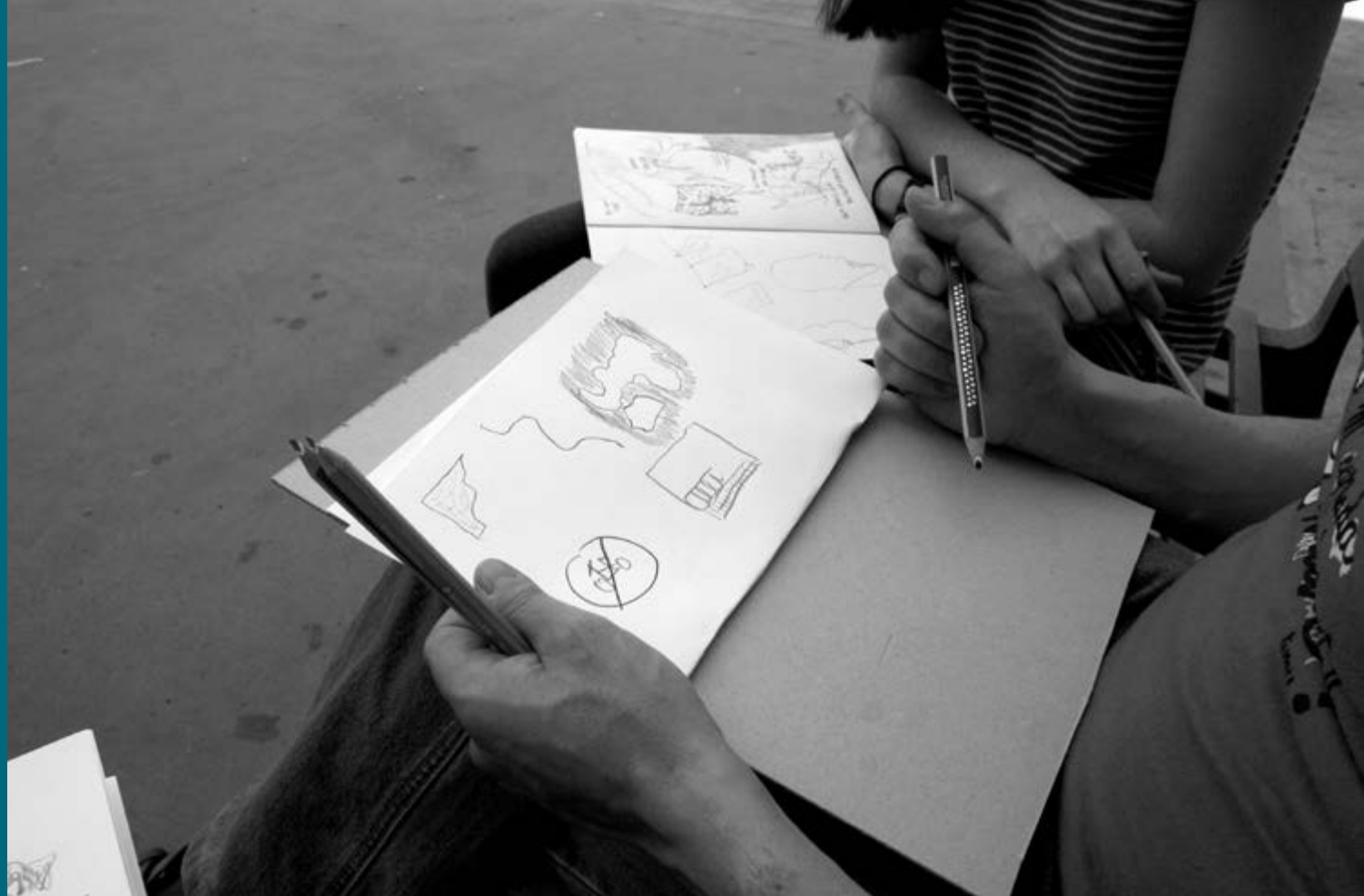
Judit Onsès i Mercè Ubalde

NOTA MENTAL 3. no deixar entrar l'estigma

Irònicament, mentre ens plantegem amb els pocs companys de viatge qüestions sobre què significa estar a l'atur, el tabú que suposa, la idea de fracàs social i aquest imaginari neoliberal acceptat que si un individu no té feina la culpa és exclusivament d'ell, el propi projecte sembla tendir a un discurs de fracàs. Fracàs perquè les coses no estan sortint com vam dir que sortirien. Fracàs per no encertar redactant una proposta de projecte que finalment no s'esdevindria. Fracàs perquè el projecte semblava virar cap a projecte artístic i el centre d'art preferia seguir coherent a la proposta inicial, pel que calia tornar a encarrilar la situació per tal que esdevingués d'alguna manera un projecte d'intervenció pedagògica i artística.

Tanmateix, per què no aprofitar-ho per reflexionar sobre les polítiques culturals del lloc? O bé sobre la precarietat laboral que les institucions artístiques i culturals també pateixen, i on Lo Pati no és una excepció?

D'altra banda, quantes veus i "accions" són necessàries per poder dir que el projecte ja ha esdevingut pedagògic i artístic? Perquè per a nosaltres ho ha estat des del primer dia. Des que ens vam endinsar en una aventura de la qual sabem d'on partim però que no intuïm com acabaria. I aquí està l'aprenentatge. Cada projecte nou és una via que s'obre. Un camí que iniciis i no saps què en sortirà.

NOTA MENTAL 4. si et compromets a fer una cosa, intenta fer-la

Últim intent per complir amb la proposta de projecte. Una setmana de workshop al centre d'art Lo Pati. Deu persones apuntades. Tres assistents intermitents. Totes tres dones. Totes tres provinents del camp creatiu (artista, gestora cultural, arquitecta). El problema de públics es repeteix. Com arribar des d'un centre d'art a les persones que no senten afinitat per l'art, encara que la proposta tingui poc a veure amb l'art? Com aportar nous imaginaris de l'art i del que pot fer un centre d'art?

Novament, es confon quantitat amb qualitat. Les participants agraeixen haver trobat un espai des d'on poder parlar del que són tabús socials: autoexplotació laboral, el fracàs com oportunitat, el qüestionament del discurs celebratiu, la desigualtat de gènere, la incompatibilitat familiar, l'imaginari entorn de la figura i les condicions de l'aturat, la fantasia del currículum vitae, el grau de performativitat que implica l'entrevista de feina i la que hi ha en la vida quotidiana, les relacions de poder, la dona com a motor cultural invisibilitzat.

Produeixen menys, però practiquen tota mena d'activitats, amb la voluntat d'ensenyar i aprendre, però també amb la finalitat que la seva pràctica esdevingui legitimada per les institucions i per la societat mateixa. Se'ls exigeix rendabilitat, se'ls demana amablement que demostrin que el que fan és útil i, sobre tot, que genera valor.

En aquest sentit, segueixen sent com estudiants, es passen el dia aprenent i projectant un futur, a la vegada que viuen amb intensitat el present. Però els estudiants es topen amb un problema: treballen, i malgrat això, no se'ls considera professionals. Ocupen una posició ambígua en la societat, perquè treballen per aprendre i alhora s'esforcen per trobar maneres de sortejar les normes que se'ls imposen. Suspesos en una temporalitat indefinida, els estudiants són considerats ganduls, inoperants o, en el millor dels casos, poc productius. També estan així considerats tots aquells que es dediquen a les professions mal anomenades liberals, les mares, les mestresses de casa.

Cap d'ells necessita més temps del que té per pensar. Ho fan mentre actuen, reflexionen des del mateix fer. I això resulta sospitós. Com viuen, llavors? Es dediquen a aprendre. Sempre aprenent, com si no haguéssin après prou, com si no sabessin res. Com si mai poguéssin arribar a aprendre res i els fes falta d'actualitzar-se constantment. Per optar a una millor situació, per ser més feliços, per sentir-se més realitzats, per estar al dia. No sona a una lògica molt pròpia de l'esperit consumista realment?

Preguntar-se per com es viu és preguntar-se per com s'ocupa el temps. I en la conjuntura actual, la pregunta queda relegada per una altra que ja no és “com vivim?” sino “com treballem?”. La diferència entre treball i oci s'ha tornat cada cop menys evident. Mentre a tota activitat al marge de la vida laboral se li busca un rendiment, les esferes laborals afavoreixen la incursió de pràctiques aparentment ocioses amb la finalitat que el treball es desenvolupi de la forma més agradable, però sobre tot més eficaç.

En aquest punt intermig que permet i prohibeix la intromissió del treball en àrees que abans es consideraven oci i vicerversa, és on es troba la vivència del temps anhelat (que no és una qüestió només de quantitat sinó de qualitat). El temps (entès com a duració) es troba precisament en la negociació d'aquestes dues esferes de la vida.

Expertes en transitar aquest punt intermig, elles no necessiten temps per pensar perquè pensen mentre fan i mentre produeixen. La qüestió és com i en què pensen, on i quan produeixen. En altres paraules: com viuen i com treballen.

“Resistència és la necessitat de posicionament entre opcions”, va dir una de les participants durant el taller. Què té a veure tot això amb els afectes i el cuidar?

Handwritten words on sticky notes:

- LA REXA
- REALITAT
- TELETRABALL
- HACIENDO
- INCOHERENCIAS
- RACISME
- Domestic
- VIDA
- DESAFÍOS & CONFLICTOS
- TREBALL
- LEGITIMACIÓ
- DIVERSITAT
- MATERIUM
- ALCOHOLAT
- FLEXIBILITAT & MOBILITAT
- GÈNERE
- SISTEMA
- AFFECTES
- carenciades
- ABSTACCIÓ
- ESTUDIS
- RESISTÈNCIA
- APARTELL
- ESTABILITAT
- ESTABILITAT
- MEMÒRIES
- ALTERNANÇA
- SQU
- RESISTÈNCIA
- APARTELL
- ESTABILITAT
- ESTABILITAT
- REMUNERACIÓ
- CONTROL
- ABUS
- ENTREPRENEDORS
- ESTABILITAT
- PROFITABILITAT
- Economia SUBORDINADA
- FRACAS
- ACTIVAT
- CANVIOS
- Oficial
- informal
- PROFITABILITAT
- informal

Al taller vam discutir al voltant de la idea de què és ser professional. Ser professional implica fer-se responsable del que es produeix i com es produeix. En això vam estar d'acord ràpidament. Què és el que a cadascú no li sembla bé de les seves condicions habituals de treball i subsistència és clar. El que volem fer també sembla que és fàcil de detectar. Tot i que es dóna per sabut i sense concretar gaire de què es tracta exactament.

No distingim entre les hores de treball, les d'oci i les de repòs. El nostre oci durant el taller va consistir en conviure, cuinar, menjar i discutir plegades. Vam recollir visions, opinions i testimoni de cadascuna de nosaltres. Ens vam demanar per les nostres experiències laborals, però cap de nosaltres va voler parlar només d'això. Vam voler parlar de les nostres vides, del dia a dia, de les dificultats de conciliar les diverses esferes vitals. Vam voler aprendre les unes de les altres, a través de l'experiència, també la professional -que no va deslligada mai- de cadascuna. Alhora, vam trobar un espai de narració, sense finalitat ni termini.

Durant les nostres converses, vaig pensar el següent: cadascuna de les persones que som aquí, tenim la capacitat necessària per crear les condicions de treball que ens semblin les més adequades. I, malgrat tot, quan tenim l'oportunitat de fer alguna cosa diferent a tot allò criticat, no podem. Incapaces de construir altres maneres de fer les coses. Fer les coses d'una altra manera no és gens fàcil, no n'hi ha prou amb canviar-ne la forma. I d'això també vam parlar al taller, del fracàs i les expectatives frustrades.

Neubrandenburg

in Berlin Spandau

ZEUGNIS

Baden-Baden /

WARSCHAUERSTRASSE

JORNADES “EL COS EN JOC”

Després del taller *Ocupats a Lo Pati*, que va tenir lloc durant una setmana del mes d'agost al centre d'art Lo Pati; vam proposar als participants una trobada al bar de la Lira Ampostina per discutir entre tots una possible intervenció per dur a terme el dia de les jornades “El cos en joc”, organitzades per L'Aula al Pati, i que tindrien lloc al novembre, dues setmanes després de la conversa que trascrivim a continuació.

Malgrat no tots els participants hi van poder assistir, aquesta conversa fluïda i tranquil·la, il·lustra bé la intensitat de les reunions i la implicació de les persones que hi intervenen, no només en el desenvolupament de les propostes que es discuteixen sino també en les temàtiques que s'hi tracten. Una implicació que entronca directament amb la seva condició personal i posicionament vital. És experiència que travessa els cossos, que genera una energia i contagia preocupació, ganes de fer i participar i que queda lluny de ser una abstracció que d'alguna manera mira des de fora el que està passant. Una actitud valenta, oberta als riscos i imprevistos, a l'error.

I és per aquest motiu també que els possibles errors que es podrien donar queden sufragats pel que realment s'esdevé, que és un moviment, una idea, un posicionament nou, del tot inesperat, incipient i que va prenent forma així que es va portant a terme, sense esperar, experimentant-ho en el mateix dir i fer, desencadenant subtils connexions i afectes en aquells que hi entren en contacte.

7 Octubre 2015

Benvolguts/des,

Com esteu? Us escrivim per demanar-vos si voldríeu col·laborar en la configuració d'una activitat relacionada amb el projecte Amposta Km. 0 que tindrà lloc el 7 de novembre al Centre d'Art Lo Pati en el marc d'unes jornades de presentació que s'hi celebren del 6 al 7 de del mateix mes.

Aquestes jornades tenen per objectiu inaugurar la temporada amb nous projectes i fer una mostra del que han estat els d'enguany i altres activitats relacionades amb les exposicions en curs i dinàmica del centre.

Per proximitat, la Judit i jo ens hem reunit avui per decidir com hauria de ser la presentació del procés que hem seguit amb aquest projecte (expectatives, realitats, sorpreses, trobades, aprenentatges, etc.). Valorant tot això, hem cregut convenient i lògic que el millor seria d'organitzar una trobada amb vosaltres, si us ve de gust i podeu, per parlar-ne i decidir-ho plegats.

Pensem que heu estat influències clau en aquest procés i que estaria molt bé poder fer aquesta proposta de presentació/ activitat al centre d'art en nom de tots, com a equip. No necessàriament hem de parlar del que ha suposat el projecte (que és l'excusa); això és una invitació per imaginar com podríem representar aspectes que vam pensar en el marc del taller o, en el cas del Josep Lluís, abans, durant les nostres rutes per l'Ebre. O res a veure, però que hi tindrà a veure, tant si ho volem com si no, perquè al final, del que tracta, això sí i ineludiblement, és de les nostres formes de viure.

Us proposem el cap de setmana d'octubre del 17/18 bé el del 24/25. En principi, seria només un dia al matí (dissabte o diumenge).

Digueu-nos si us engresca la idea i si trobaríeu disponibilitat algun d'aquests caps de setmana per reunir-nos.

Una abraçada,

--

Judit i Mercè

Roser: Vosaltres de quin àmbit veniu?

Mercè: Bé, nosaltres ja hem anat parlant i presentant-nos durant el viatge. La Natàlia, la Rocío i jo ens vam conèixer al Màster de Produccions Artístiques i Recerca de la facultat de Belles Arts fa uns anys. Totes venim de Belles Arts: la Judit i la Mireia també, tot i que després ella va canviar de registre i va fer Biomedicina i la Judit s'havia llicenciat prèviament en Arquitectura.

Rocío: Yo hice Bellas Artes, después el Máster de Producciones Artísticas y luego empecé el doctorado. Ahora me estoy debatiendo entre trabajar y sacarme el doctorado (tendría que empezar tercero).

Roser: ¿No cobras por estar haciendo un doctorado? Me suena que antes los doctorandos cobraban por estar investigando...

Rocío: Para eso tienes que conseguir una beca.

Mercè: ¿Tienes un tiempo límite para sacarte el doctorado?

Rocío: Sí. La última reforma educativa establece que nuestro doctorado hay que llevarlo a cabo en tres años. En el momento en que paras, tienes que volver a empezar. ¡Pero el trabajo físico está!, sin embargo, en ningún lado va a constar que has estado investigando todo ese tiempo.

Roser: Pero, como tú dices, el trabajo hecho está ahí; ¡también es currículum!

Rocío: Sí, pero si tuviera que volver a empezar, tendría que retomarlo desde primero.

Roser: Y pagando las tasas correspondientes, ¿no?

Rocío: Sí, aunque no es mucho dinero. La matrícula ronda los quinientos euros. Pero claro, tampoco puede pasar mucho tiempo entre el año de finalización de la licenciatura y la solicitud de beca para hacer el doctorado (creo que son tres años como máximo).

(S'interromp la conversa. La Roser ha acudit a la trobada amb la seva filla de dos anys, que comença a demanar atenció a la seva mare; li fem festetes i li donem paper i llapissos de colors perquè s'entretengui dibuixant).

Mireia: Jo vaig fer Belles Arts i després el C.A.P. Després vaig estar intentant trobar feina, però no em va sortir res. Com que sempre havia tingut interès en la ciència, vaig decidir començar Biomedicina. Vaig compaginar aquesta carrera amb beques de col·laboració i pràctiques a hospitals i laboratoris. La meva última experiència laboral ha estat unes pràctiques en un laboratori. Em van pagar poc i només durant l'estiu. Segueixo buscant feina i preparant els examens del BIR, per entrar com a biòloga resident en algun hospital.

Mercè: Si trobessis feina ara, continuaries estudiant per a aquests examens?

Mireia: Si fos una feina interessant, no. Els examens són al febrer, però estic una mica cansada d'estudiar.

Mercè: Clar, estudiar una carrera demana energia. Quan l'acabes, necessites un temps de descans. Rarament és possible aquest descans perquè necessites diners per sobreviure o acumular experiència demostrable per al currículum.

Natalia: Yo soy de Brasil, llevo cinco años en Barcelona. Llegué en pleno auge del 15 M (buen momento). Actualmente hago el doctorado, empecé con ellas el Máster de Producciones Artísticas. Sigo insistiendo en el arte, aún no he perdido la fe. Mi tesis va sobre producción artística y retórica literaria. A ver qué sale de este encuentro, me gustaría llevar la propuesta hacia ahí, básicamente porque entiendo el arte de este modo y no como activismo. Yo creo que el arte es resistencia, pero no activismo. Lo que hago habla del mundo y me inscribo en él.

Mercè: Bueno, lo que haces y escoges también es político y posicionamiento. Las opciones laborales, vitales, etc.

Natalia: Paralelamente, estoy en una beca de colaboración con la universidad. Así lo puedo ir llevando.

(...)

Mercè: L'altre dia, una doctoranda del departament de la facultat en el que estic com a becària de col·laboració es va sorprendre quan li vaig dir que tenia gairebé trenta anys. Ella és més jove que jo i ja té tota la seva vida planificada; s'estranyava que jo anés saltant de treball precari en treball precari. En l'àmbit acadèmic també hi ha una escalada de mèrits molt forta, així que ella no entenia que jo em pogués dedicar als meus projectes mentre vivia d'una beca de col·laboració amb la facultat.

(Arriba l'Alba, una de les participants, també amb el seu fill. Li deixem prou lloc a la taula perquè pugui tenir el cotxet a prop).

Roser: I què tenieu pensat de fer el dia de les jornades?

Judit: Una acció performàtica. N'hem d'aprendre alguna cosa d'aquesta acció.

Alba: Ha de ser com una cloenda del projecte?

Judit: Ha de ser una presentació del projecte però voldríem que el mateix exercici de presentació generi alguna cosa. En el mateix acte de presentar voldríem que hi hagués debat, generar coneixement.

Natalia: ¿La Lira Ampostina tiene algo que ver con el proyecto o el centro de arte? ¿Por qué hemos quedado aquí?

Mercè: No, teníamos ganas de reunirnos en otro espacio fuera de Lo Pati para ver qué podía ocurrir.

Natalia: ¿De qué os conocéis Judit y Mercè con Alba y Roser?

Mercè: Nos conocimos en el marco del workshop que hicimos en verano. De toda la gente que se apuntó, solo acabaron viniendo ellas y otra chica más que hoy no ha podido venir.

Roser: Al final en el workshop solo estábamos gente de fuera de Amposta.

Mercè: Sí, siempre fue una de las características de la participación durante el proyecto en general.

Roser: Alba y yo vivimos en dos pueblos distintos cercanos a Amposta desde hace poco tiempo.

Alba: Yo vine de Barcelona hace un par de años.

Roser: Antes de venir a vivir aquí estuve viviendo durante doce años en Barcelona.

Mercè: Al final era gracioso ver cómo nos habíamos juntado una serie de gente que no teníamos nada que ver con Amposta pero que estábamos aquí por diversos motivos. Además, casi todas las participantes somos mujeres y cercanas al ámbito artístico o cultural, es decir, con una cierta afinidad a las propuestas de Lo Pati. Siempre nos llamó la atención que cuando hacíamos difusión por Amposta del proyecto, los workshops, etc., nadie conocía Lo Pati ni qué se hace en el centro. Pocas personas fuera de las instituciones sabían ubicarlo en el mapa de la ciudad, algunas lo confundían con la biblioteca o el museo. A veces preguntábamos esto estando justo al lado del centro. Ni siquiera conocía el espacio el taxista que nos trajo el primer día.

Mercè: Volviendo a lo que nos ocupa hoy, a mí se me había ocurrido utilizar solicitudes de admisión a convocatorias, cursos, statements de proyectos, etc. para ser leídos durante nuestra intervención. Me parece bonita la idea de intenciones que quedan truncadas o inacabadas, que no han llegado a tener lugar o no en la forma en la que una lo había proyectado. Quizá esto sería otra opción: recuperar las ideas que se trabajaron en el contexto del taller y exponerlas de alguna forma.

Roser: ¿En un àudio?

Mercè: Tenim una hora d'intervenció.

Roser: Podem utilitzar currículums en blanc que s'hagin d'emplenar com si fos una carta als reis. Una mica semblant a l'exercici que vam fer durant el taller de plantejar com seria la nostra feina ideal que reflecteix la nostra visió del treball i de la vida, les limitacions amb que ens trobem a l'hora de fer-ho possible i imaginable, etc. Podríem compartir aquests exercicis amb els assistents a les jornades també.

Mercè: I si connectem la idea de les llistes infinites amb el tema de l'àudio o de la performance? Imagineu una acció que tracta d'anar afegint/ recollint totes aquestes voluntats a mode de manifest, queixa col·lectiva, etc.

Judit: Podem fer un àudio recopilant les llistes de “coses a fer” de totes i deixar que l'àudio vagi sonant en loop.

Roser: I una instal·lació sonora amb diversos àudios/ llistes? Una olla de grills que si escoltes per separat digui, per una part, què és una feina realment, què voldríem que fos, què és la vida, el treball, etc. Una mica recollint tots els aspectes que hem anat tractant en forma de llista.

Judit: Jo penso que té més presència i pot tenir més impacte recitar-ho en directe.

Mercè: I fer això mateix però implicant el públic també en l'elaboració d'aquesta llista?

Natalia: Me he acordado ahora del texto de “El espectador emancipado” en referencia a las listas que comentáis. Yo veo que si es algo en lo que el público puede intervenir de forma directa, puede funcionar mejor. Hay que intentar desatar las historias, que el público no esté parado y sea parte operante.

Roser: I si fem que, en comptes de cadascú re-escriure aquest currículum en blanc isoladament intentem que ho escriguin a la pared i compartir així les idees?

Mireia: Seria com fer un currículum comú i traslladar quelcom que sempre és solitari a una acció comuna.

ROSE

Architekt Digital Substrat/Arbeits
...

NOTA MENTAL 5. tot espai és una arena en potència

Dia de la presentació final del projecte, programada dins la quarta edició de Jornades pedagògiques de l'Aula al Pati, celebrada el 7 de novembre de 2015.

Se'ns proposa de fer una intervenció en el context de les jornades. I si fem un simulacre exprés del que hagués hagut de ser? I si en comptes d'una presentació tancada aprofitem l'espai per tornar a les qüestions del projecte i crear un espai generador?

Decidim involucrar al públic en una performance de caire laboral. Sobre el debat mentre es comparteix el recorregut i les reflexions sorgides al llarg del projecte. Creuem mirades altre cop. El debat, però, es posa en moviment, emergeixen nous temes i enfocaments. El projecte expandeix el seu rizoma. El lloc, les persones, l'arquitectura, el moment. Variables en potència perquè l'aprenentatge s'esdevingui.

26 Octubre 2015

¡Hola mujeres!

Antes que nada, os queremos agradecer que os hubierais animado a venir el otro día y compartir aquel rato en La Lira Ampostina :)

Os recordamos cómo quedó la propuesta el sábado:

Haremos una presentación en clave performática que se vehiculará a través de una modalidad de entrevista un poco peculiar entre el público asistente a las jornadas y nosotras las participantes del proyecto. Lo que se pretende con la acción es trasladar a la sala algunos de los debates/ cuestiones que han ido surgiendo durante el proyecto en torno a la relación vida-trabajo (y también alrededor de la relación particular de estos aspectos con el centro de arte y el trabajo artístico).

En este espacio de entrevista, nosotras adoptaremos un rol de candidatas a una oferta de trabajo (por lo tanto, venid vestidas para la ocasión, a criterio de cada una). El resto de asistentes a las jornadas harán la función de entrevistadores/ contratantes/ personal de recursos humanos.

Las preguntas que nos lanzarán serán preguntas de entrevistas de trabajo reales que hemos hecho y que acabaremos de recopilar estos días antes de la presentación. La selección se hace en función del desconcierto y/o incomodidad que nos generaron en su momento, en el contexto real de entrevista.

No hace falta detallar ahora la dinámica de la acción porque durante la performance Mercè se ocupará de explicar los pasos a todo el mundo. Lo que sí interesa recordar es que podéis responder cualquiera de las preguntas que hagan en el momento que deseéis y como consideréis oportuno.

Después de este turno de preguntas, seremos nosotras quienes lanzaremos algunas preguntas “incómodas” al público asistente para iniciar el debate en el que acabaremos participando todos juntos.

Finalmente, proyectaremos en pantalla la correspondencia entre las preguntas y el contexto original donde fueron formuladas (qué puesto de trabajo estaba en juego). Esto es para evidenciar la incongruencia o dudosa necesidad de según qué preguntas, así como qué idea se tiene de candidato, que se entiende por trabajo, como está valorado, la desproporción entre las demandas y el cargo... Ejemplo inventado: “Estás casada o tienes pensado casarte?” La entrevista era para trabajar como recepcionista de hotel.

¡Un beso a todas!

ALLIBEREM
ESPAIS
H H

Serveis culturals a museus

- ¿Te involucras en alguna actividad social a parte de tu trabajo?
 - ¿Con qué clase social te identificas (alta, media o baja)? ¿Por qué?
 - ¿Por qué crees que debemos escogerlo?
- Según tu curriculum, hablas más de una lengua. Demuéstralo.

Gestió

polítiques

temps lliure

Terres

cultural.

de l'Ebre

EXPERIENCIA

d'habilitats socials

platarormes

reballedora

LO PATI
CENTRE D'ART
TERRES DE L'EBRE

Judit Onsès i Mercè Ubalde
amb la participació d'Alba Martínez, Roser Gay, Josep Lluís Pérez i la col·laboració de Natalia Magdalena, Rocío Ortega i Mireia Pont.

Agraïm especialment la companyia de la Cira López i l'Uriel López a la residència d'artistes de Balada; la paciència d'Alfred Porres, responsable de L'Aula al Pati; i les reflexions d'Isabel de Naverán expressades en el text “No tenemos tiempo, así que tenemos que pensar” adaptades a les pàgines d'aquesta memòria.

Naverán, Isabel. “No tenemos tiempo, así que tenemos que pensar”. A: Rozas, Ixiar; Pujol, Quim (coord.). *Ejercicios de ocupación. Afectos, vida y trabajo*. Barcelona: Mercat de les Flors, Institut del Teatre, Ediciones Polígrafa, 2015, p. 173 - 216.